

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקמז

ערב שבת קודש פ' יתרו, כ"ג שבט ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ד שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

IN LOVING MEMORY OF A DEAR FRIEND AND SUPPORTER

Rabbi Benda Shlomo ben Reb David ע"ה

Lakein

Passed away on 21 Shevat, 5774

ת. נ. צ. ב. ה.

*

DEDICATED BY

ENLIGHTENMENT FOR THE BLIND, INC.

Rabbi Yosef Yitzchok שיח' Shagalov

Los Angeles, California

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

3

שלוש תקופות ודרגות: יו"ד שבט, י"א שבט, כ"ב שבט / משיחת שי"פ יתרו החשוב

7 זמן הגאולה

7

הראשי-תיבות ד"מיד" / פ' השבוע והזמן באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

11

רק לצרף את המזלג אל המאכל ולפתוח את הפה / קטעים קצרים ופתגמים בעיני נאולה

12 המעשה הוא העיקר

12

לרוץ ולחטוף, ולעסוק בזה ברעש ו"שטורעם"! / הוראות למעשה בפועל

13 יליחום מלחמת ה' - וינצח

13

המסירים מרות הקב"ה, יסירו את מרותם הם / שיחות בענין שלימות העם והארץ

14 כתב יד קודש

14

התורה בעל-הבית על העולם / צילומים מהגהת כ"ק אד"ש לשיחת יו"ד שבט התשכ"ז

עס אים מבלבל געווען צו זיין לערנען תורה, ווייל לערנען תורה מיט אזא פארטיפונג ווי אביי האָט געלערנט, צו דעם האָט מבלבל געווען וועלכע עס איז טירדא.

אַבער ווי קען דאָס זיין אַז אַ איד זאָל לערנען תורה נישט האָבענדיג קיין שום דאגה און טירדה, פרנסה איז דאָך אַן ענין וואָס על פי התורה, וואָס ער דאַרף פאַרזאַרגען זיין פרנסה און בפרט די פרנסה פון זיינע בני בית, איז ווי קען אַ איד זיין אין די בחינה פון אוכלי המן – אַן שום טירדות – כדי עס זאָל זיין ביי אים ניתנה תורה, אויף דעם זאָגט ער אין רמב"ם בסוף הלכות שמיטה ויובל, אַז ניט נאָר אויף שבט לוי זאָגט די תורה אַז השם איז חלקך ונחלתך, אַז זיין פרנסה איז פאַרזאָגט פון דעם אויבערשטן ער זאָל ניט דאַרפן האָבן קיין דאגות און טירדות, נאָר יעדער איינער וואָס נדבה רוחו זיך איבערצוגעבען צו תורה און עבודת השם איז ער ווי שבט לוי און דער אויבערשטער לערנט איר, איז דערפאַר קען ביי אים אויך איצט זיין באימה וביראה וברתת ובזיע, אַבער אין דעם ווי ער באַקומט תורה קען זיין צוויי אופנים אָדער ער באַקומט (דעם אויבערשטן) תורה און זי בלייבט דעם אויבערשטנס תורה נאָר ער לערנט איר, אָדער עס קען זיין אַז ניתנה תורה – תורה ווערט אים אָפגעגעבן אַז ער ווערט אַ בעל הבית אויף תורה און ממילה אויף אויף וועלט, ווייל תורה איז דאָך אַ בעל הבית אויף וועלט איז ער אַ בעל הבית אויף וועלט און ער קען ענדערען אפילו די מציאות פון וועלט, (ווי ער זאָגט אין ירושלמי (נדרים פ"ו ה"ח) אויף דעם פסוק לא-ל גומר עלי אַז בשעת בית דין האָט מעבר געווען דעם יאָר, און לויט דעם חשבון וואָס פאַר דעם עיבור איז שוין געוואָרען אַ מציאות און געוואָרען אויף אַזא און אַזא אופן, איז אַבער

י"ג נ"ט איר , איז דערפאר קען ביי איהם איצט אויף זיין באימה וביראה ברתת ובזיעה, זכור אין דעם נ"ו ער באקומט תורה קען זיין צוויי אופנים אדער ער באקומט (דעם אויבערשטן) תורה און עפ"מלפני זי בלייבט דעם אויבערשטנס תורה נאר ער לערנט איר , אדער עס קען זיין אז תשכח ניתנה תורה - תורה ווערט איהם אפגעגעבן אז ער ווערט איין זאך מיט די וורה ביז זי ווערט אנגענומען תורתו זיין תורה , און ער ווערט א בעל הבית אויף וורה און ממילה אויף אויף וועלט, ווייל תורה איז דאך א בעל הבית אויף וועלט איז ער א בעל הבית אויף וועלט און ער קען ענדערען אפילו די מציאות פון וועלט, (ווי ער זאגט אין ירושלמי אויף דעם פסוק לקל גומר עלי אז בשעת בית דין האט מעבר געווען דעם יאר , און לויט דעם חשבון וואס פאר דעם עיבור איז שוין אומגעפירט א מציאות אין א"ת איז געווארען אויף אזא און אזא אופן. איז אבער בשעת בית דין האט מעבר געווען דעם יאר און לויט דעם חשבון דארף זיין די מציאות אין וועלט אנדערש , איז דאך ווערט די מציאות אין וועלט ווי עס שטעלט זיך אויס לויט דעם חשבון וואס בית דין האט יינגעשטעלט מיט מעבר זיין דעם יאר . איז דאך תורה און דער וואס לערנט תורה א כל הבית אויף וועלט , אבער ווען איז דאס-ווען עס איז נבחרתו אז תורה ווערט געברענגן אויף זיין נאמען ווייל ער איז איין זאך מיט תורה , אזא אופן פון בלחנה י"ה איז דאס נאר לאוכלי המן ווען א איד גיט זיך איבער אין תורה אין אן אופן אז ער עס נישט קיין שום דאגות און טירדות וואס זיינען איהם מבלבל טון לערנען תורה , און זי ווערט ער איין וועלט עס זאל זיין א תורה ריגע וועלט , זי עשרה לט הדברות פון לויכטען רח דאלע זע ריכט און עס די עשרהמאורות פון וועלט , אז איין וועלט זאל זיך דען י די פירט זיך לויט די עשרת הדברות .

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

התורה בעל-הבית על העולם

בקשר עם פ' השבוע פ' יתרו, מובא בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על נקודות מדבריו (עבור השיעור השבועי ברדיו) משיחות יו"ד שבט ה'תשכ"ז ("שיחות קודש" תשכ"ז ח"א סוף ע' 305 ואילך)

פענוח הצילום (המשך בעמוד 15 ובעמוד 12. הכתי"ק בא בהדגשה):

און דאָס איז די כוונה לא נִתְּנָה תורה אלא לאוכלי המן, אַז צו וועמען איז תורה ניתנה אַוועקגעגעבן געוואָרן אַז זי זאָל זיין זיין תורה און ער זאָל זיין אַ בעל הבית אויף תורה איז דאָס דוקא צו אַזעלעכען וואָס **שבעת ער** לערנט תורה אין אַן אופן אַז ער האָט נישט קיין שום דאגות און טרדוּת, אָבער דער חיוב און מצוה פון לערנען תורה איז צו יעדער איינעם, נאָך ביי וועמען איז ניתנה תורה אַוועק געגעבן צו אים און ער זאָל זיין אַ בעל הבית אויף תורה, דאָס איז דוקא **לאלה שבעת הלימוד הוא במצב הנפש** דאוכלי המן, אַן שום טרדוּת.

מתאים צו דעם וואָס די גמרא זאָגט אין עירובין **כה**, אַ ביומא דאמרא לי אם קריוב כותחא, אַז ווען ער האָט נאָר געהאַט עפעס אַ טירדא וואָס די אם האָט איהם געהייסן עפעס טאָן האָט

און דיים איז די כוונה לא נִתְּנָה תורה אלא לאוכלי המן, אַז צו וועמען איז תורה ניתנה אַוועק געגעבען געוואָרען אַז זי זאל זיין זיין תורה און ער זאל זיין אַ בעל הבית אויף תורה איז דאָס דוקא צו אַזעלעכען וואָס לערנט תורה אין אַן אופן אַז ער האָט נישט קיין שום דאגות און טרדוּת, אָבער דער חיוב פון לערנען תורה מִפְּסֻטֵּי שָׁמַיִם איז צו יעדער איינעם, נאָך ביי וועמען איז ניתנה תורה אַוועק געגעבען צו איהם און ער זאל זיין אַ בעל הבית אויף תורה, דאָס איז דוקא **שוכאוכלי המן**, וְפִּטְטֵי שָׁמַיִם מִפְּסֻטֵּי שָׁמַיִם אַז דעם נבואה-לעבנט-הידיה אַן שום טירדוּת. מתאים צו דעם וואָס די גמרא זאָגט אין עירובין **כה**, **ביומא דאמרא לי אם קריוב** כותחא, אַז ווען ער האָט נאָר געהאַט עפעס אַ טירדא וואָס די לעבטע האָט איהם געהייסן עפעס טאָן האָט עס איהם מבלבל געווען צו זיין לערנען תורה איינגע טען, ווייל לערנען תורה מיט אַזאַ פארטימונג ווי אביי האָט געלערנט, צו דעם האָט מבלבל געווען וועלכע עס איז טירדא.

אָבער ווי קען דאָס זיין אַז אַ איד זאל לערנען תורה נישט האַבענדיג קיין זום דאגה און טירדא, פרנסה איז דאָך אַן ענין וואָס על פי הַחֹרֶה, וואָס ער דערף אַרזאַרגען זיין פרנסה און בפרט די פרנסה פון זיינע בני בית, איז ווי קען אַ איד זיין אין די בחינה פון אוכלי המן-און שום טירדוּת-כדי עס זאָל זיין ביי איהם ניתנה יורה, אויף דעם זאָגט ער אין דב"ט הלכות שמיטה ויובלא, אַז נישט נאר אויף שבט וי זאָגט די תורה השם יצא ונחלתו, אַז זיין פרנסה איז פאַרזאַרגט פון דעם אויבערשטען ער אל נישט דארפֿען האַבען קיין דאגות און טירדוּת, נאר יעדער איינער וואָס נדבּה צוהו זיך איבעראַנגעבען צו תורה און עבודה שטעט איז ער נוי שבט לוי און זער אייגענטען

שלוש תקופות

ודרגות: יו"ד שבט,

י"א שבט, כ"ב שבט

בדור של נשיא דורנו קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלשה שלבים ● (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש – יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין ● (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר, ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השביעי מרכבו הזקן ● (ג) לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר ● משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט, וליל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב – מוגה, תרגום מאידיט

מעשינו ועבודתינו של בני" במשך כל הדורות, להמשיך (ע"י עבודת התחתון) את הגילוי דבחי' אחד עשר בתוך עשר, שהתחתונים (בח' עשר) מצד גדרם הם יהיו מוכנים ומוכשרים לקבל את הגילוי דעצמותו יתברך (אחד עשר).

ויש לומר שזה מרומז ביום ההילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שאז "כל מעשיו ותורתו ועבודתו" נמצאים בגלוי ובשלמות) – יום העשירי בחודש האחד עשר: הגילוי אור (יום³) של עשירי קשור ובא יחד עם (החודש

א. דובר פעמים רבות אודות החידוש והעילוי הנפלא של דורנו – הדור האחרון של הגלות והדור הראשון של הגאולה – שהוא מכיל בתוכו את גמר וסיום "מעשינו ועבודתנו"¹ של בני" במשך כל הדורות שלפני זה, לגמור את הביורים האחרונים בגלות, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר² – "לצחצח את הכפתורים"; העבודה שלנו מתבטאת בהבאת הגאולה בפועל בשביל דור זה ובשביל כל הדורות שלפני זה!

זאת אומרת, שבדורנו זה מסיימים את

(1) תניא רפ"ז.

(2) שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(3) כמ"ש (בראשית א, ה) "ויקרא אליקים לאור יום".

שזה צריך להיות בגדרי התחוננים, והרי התחוננים הינם עדיין בדרגה של "עשר" (ולא "אחד עשר").

(ב) הגילוי של "אחד עשר" עצמו, עד ש"עשר" מתעלה ל"אחד עשר". ז.א. ש"אחד עשר" פועל גם ב"עשר", אבל בעיקר נרגש הגילוי ד"אחד עשר" (וה"עשר" נכלל ונהי' חלק מ"אחד עשר").

(ג) שלימות החיבור והיחוד של "עשר" (מצד ענינו הוא) ו"אחד עשר" (מצד ענינו הוא), שהתחוננים מצד ענינם הם נעשים דירה לו יתברך, לעצמותו ית'. ביחד עם זה שזוהי דירה לו יתברך (אבל עדיין כדבר נוסף כביכול על הדייר עצמו, כאשר הוא נשאר בדרגת עשר שהיא דבר נוסף על האחד עשר) – נעשית הדירה בתחוננים לדבר אחד עם הדייר, ובלשון הידועה: היש הנברא הוא (דבר אחד עם) היש האמיתי⁹.

ויש לומר ששני הענינים האחרונים הם כנגד שתי דרגות ב"אחד עשר" גופא: אחד עשר שהוא עדיין בערך ושייך לעשר (ולכן אופן הפעולה של ה"אחד עשר" על דרגת עשר היא או באופן של ביטול (כפי שהי' במ"ת), או באופן שעשר מצ"ע נשאר סו"ס מציאות

(7) ראה סה"מ תקס"ה ח"א ע' תפט. הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' רמא הערה 32.

(8) ביאורי זהר (לאדהאמ"צ) בשלח מג, ג ואילך. וראה ד"ה ולקחתם לכם תרס"א (ע' קצז).

(9) ע"ד החידוש ד"אין עוד מלבדו" (ואתחנן ד, לה) לגבי "אין עוד" (ואתחנן שם, לט), ש"אין עוד" שולל לגמרי מציאות הנבראים, שאין שום מציאות כלל" (ד"ה ולקחתם שם), היינו, ביטול הנבראים לגבי בחי' אחד עשר,

א"כ "אין עוד מלבדו" פירושו (שרק) בלעדו "אין עוד" אבל "עמו" ישנה מציאות (ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 202 הערה 86). ואולי יש לומר גם באופן אחר: "אין עוד מלבדו" מורה שיש (עמו) "עוד" מציאות, היינו שעדיין ישנו חילוק בין "עשר" ו"אחד עשר". ולמעלה מזה הוא "אין עוד" שמורה על התאחדות גמורה בין מציאות (העולם) ועצמותו ית' ("עשר" ו"אחד עשר"), כך ש"אין עוד" מציאות (אפילו "עמו").

מלשון) חידוש⁴ של אחד עשר (שלמעלה מסדר השתלשלות), (החודש מלשון) חידוש של אחד עשר נמשך בתוך הגילוי אור (יום) של עשירי.

ב. בדור זה של נשיא דורנו גופא קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלושה שלבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (יו"ד שבט ת"ש יו"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין. (ב) היום למחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחרי ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א⁵) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות"⁶ של הדור השביעי מרבנו הזקן (או דור התשיעי מהבעש"ט). (ג) התקופה לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

ויש לומר, ששלוש תקופות אלו מביעות בכללות שלוש דרגות בסיום העבודה דלעשות לו יתברך דירה בתחוננים, המשכת בחי' אחד עשר בבחי' עשר (כי בכדי שזה יהי' בגדרי התחוננים צריכה העבודה להיות דרגא אחר דרגא מלמטה למעלה):

(א) העבודה – עד סיום ושלימות העבודה – בעולם, בדרגת "עשר", בכדי להכין את העולם לקבל את הגילוי ד"אחד עשר" (אלקות שלמעלה מעולם), ושהוא לא יתבטל ממציאיותו (כפי שהי' במתן תורה). אבל בזה הרי בעיקר בהדגשה ובגילוי הוא ענין ה"עשר", אלא שב"עשר" גופא – כפי שהוא נעשה כלי ל"אחד עשר". ובאופן שעדיין ניכר הבדל בין "עשר" לבין "אחד עשר", מהאי טעמא גופא

(4) ראה רב"ע בא יב, ד. ס' השרשים לר' יונה בן ג'נאח ולהרד"ק ערך חדש.

(5) ראה סה"מ תש"נ ח"א ע' 255 הערה 99.

(6) ראה סה"מ תשנ"ב ע' 293-5.

המסירים מרות הקב"ה,

יסירו את מרותם הם

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

לפני כמה שבועות חשבתי לעצמי: הרי תבעתי כי בכל הזדמנות יש לדבר אודות "מיהו יהודי", ולכאורה על מה ידברו בכל פעם מחדש, הרי אין טעם לחזור שוב על אותם דברים ישנים, וא"כ כאשר יעברו כמה שבועות ירדו מכל הענין ולא יהי' על מה לדבר?

אך לאחרונה התברר כי היתה זו דאגת-שווא – אין לך יום שלא נוספים בו ענינים חדשים וטענות חדשות [.], ואחת מהטענות שנוספו: הרי ההחלטה על גיור כהלכה או שלא כהלכה היא ענין הקשור עם פוליטיקה, וא"כ אי אפשר בכלל להתערב בכך.

אך לפי זה קשה כל הענין של מתן תורה: איך הקב"ה הוציא את עם ישראל ממצרים ונתן להם את התורה?! הרי הם היו במצרים, מקום שבו עבדו עבודה זרה בצורה המושלמת ביותר ("אין דעם בעסטען אופן און אין דעם שענסעטן אופן"), והרי מצרים היתה מדינה גדולה וסביבה היו עמון ומואב, וא"כ כיצד הקב"ה יכול הי' להוציא את היהודים משם ולתת להם את התורה – זה הרי לא מתאים עם כללי הפוליטיקה?!...

– כך הם פני הדברים כאשר טוענים ש"מיהו יהודי" קשור עם פוליטיקה!

והם מוסיפים לטעון: היות וזה קשור לפוליטיקה מי הוא זה המבין בפוליטיקה אם לא הוא עצמו? וכאשר שואלים אותו: כיצד הנך מתערב הרי אתה נוגע בדבר, איך אתה יכול להביע דיעה בזה? אזי לפועל הוא כן מביע את דעתו ומוסיף ואומר שזה לא נוגע בכלל לרב, כין שהרב הוא מעיירה קטנה (א קליין שטעטל"), "ישנו הוא", הוא זקן ומבוגר ולא שייך לתקופה שלנו, במילא אל לו להתערב בעניני התקופה, שהרי הוא שייך לעבר!

למעשה הם טוענים את אותה טענה שטען המן הרשע: "אלקיכם ישן הוא" (אסת"ר פ"ז, יד) – זהו דבר ישן שאינו שייך להיום!

עד כדי כך שלאחרונה התפרסם בעיתון מה שאמרו על רב פלוני שאמר ענין מסויים, שהוא בסך הכל "מצפצף"! המשמעות "מצפצף" היא – שלא רק שאין בדבריו ממש אלא הוא בכלל לא דיבר, זהו סתם צפצוף!! ומבלי להתחשב בכך שמדובר ברב עם זקן לבן יש להם עזות לומר זאת עליו!

לכאורה מה כל "גדלותם" של אנשים אלו? – רק בזה שבידם תלויה הפרנסה של כמה יהודים. כל אחד מבין שבכך מתבטאת כל מציאותם.

עליהם לדעת שכאשר הם יסירו מעצמם את מרותו של הקב"ה, סוף-כל-סוף יסירו את מרותם הם ולא יהי' להם אפילו ענין זה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ כי-תשא, פ' פרה ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

לרוץ ולחטוף, ולעסוק בזה ברעש ו"שטורעם"!

[. .] וההוראה מזה:

צריכים לעסוק בהפצת התורה בכלל ובהפצת המעיינות בפרט באופן של רעש ו"שטורעם", כהוראת רבותינו נשיאינו.

טוען הוא: הרי צריך להיות "דברי חכמים בנחת נשמעים", וצריכים תחלה להתיישב ולהתבונן מה לעשות וכיצד לעשות, לכנס אסיפה ולהתחשב עם הע"א זקנים...

ואח"כ כשניגשים כבר להפצת התורה יש לגשת בשקט ובנחת, צעד אחר צעד ("טריט נאך טריט"), שזהו הרי הסדר כפי שתלמיד-חכם הולך – "גודל בצד ועקב בצד גודל", ובפרט שכאן מדובר אודות הפצת התורה, שתורה היא חכמתו של הקב"ה – הרי לא מתאים שיעשו בזה "שטורעם" ורעש, זה לא לפי כבוד התורה ולא לפי כבודו.

ובפרט שצריך להתחשב גם בכבוד של זה שאליו הוא ניגש, כי אם יעשה זאת מתוך רעש זה יפעול על השני קלות בענין.

והעיקר (כאמור): הוא צריך להתחשב גם עם כבודו העצמי!

אם-כן, מדוע אומרים לו שילך להפצת התורה והפצת המעיינות עם "שטורעם" ורעש – מה עושה כאן הרעש והזעקה?!

אומר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר: **איפכא מסתברא!**

– כיון שהנה הנה בא משיח צדקנו, ונשארו רגעים ספורים בלבד – צריך להיות "חטוף ואכול חטוף ושתי" – צריך לרוץ ולחטוף כל ענין שאפשר לעשות, ולעסוק בזה עם רעש ו"שטורעם"!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ יתרו ה'תש"מ - בלתי מוגה)

המשך הפענוח ממעמוד 15:

בשעת בית דין האָט נאָכדעם מעבר געווען דעם יאָר און לויט דעם חשבון האָט געדאַרפט זיין די מציאות אין וועלט אַנדערש, איז דאָן ווערט נשתנה די מציאות אין וועלט ווי עס שטעלט זיך אויס לויט דעם חשבון וואָס בית דין האָט איינגעשטלט מיט מעבר זיין דעם יאָר. איז דאָך תורה און דער וואָס לערנט תורה אַ בעל הבית אויף וועלט, אָבער ווען איז דאָס – ווען עס איז ובתורתו אַז תורה וועט אָנגערופן אויף זיין נאָמען ווייל ער איז איין זאָך מיט תורה, אַזאָ אופן פון נשתנה תורה איז דאָס נאָר לאַוכלי המן ווען אַ איד גיט זיך איבער אין תורה און אַן אופן אַז ער האָט ניט קיין שום דאגות און טירדות וואָס זיינען אים מבלבל ביי לערנען תורה, און דאָן ווירקט ער אין וועלט עס זאָל זיין אַ תורה'דיגע וועלט, די עשרת הדברות פון תורה זאָלן לייכטען אין די מאמרות פון וועלט, אַז אין וועלט זאָל זיך זען ווי זי פירט זיך לויט די עשרת הדברות.

אחרת מאחד עשר; ואחד עשר שמרמז על עצמותו ית' – "אנת הוא חד ולא בחושבן" – שהוא שלא בערך לגמרי הן לעשר והן לאחד עשר, ולפיכך יש בכחו לחבר את שניהם ולאחדם בשלימות.

ג. ועפ"ז יש לומר החילוק בין שלושת התקופות הנ"ל:

יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה לברר את ה"שיריים" האחרונים של הגלות, "לצחצח את הכפתורים", ובסגנון האמור: גמר ושלימות העבודה במשך הדורות להמשיך את ה"אחד עשר" ב"עשר", אבל באופן שהם עדיין שני ענינים שונים (מצד גדרי התחנות): עשירי מצד הימים ואחד עשר מצד החדשים – כיון שהדרגא דאחד עשר ("וידבר אלקים גו" שלמעלה מעולם) עדיין לא חדרה לגמרי את העולם (עשר). במילא ישנו אמנם החידוש (חודש) של אחד עשר, אבל העבודה הגלו' (מצד הימים, ענין האור והגילוי³) מתבטאת עדיין בהדרגא דעשר [כמבואר במ"א¹⁰ שתוכן העבודה של כ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין התבטאה בהגילוי של עשירי].

היום שלמחרתו – יום אחד עשר לחודש אחד עשר – מדגיש שנוסף ולאחרי העבודה של יום העשירי בחודש אחד עשר, מגיעים ומתעלים (ע"פ הכלל ד"מעלין בקודש"¹¹) גם להגילוי (יום) דאחד עשר, ובאופן כזה שזה מרומם גם את הגילוי דיום העשירי להדרגא של "אחד עשר יום"¹². ואז ישנו ה"אחד עשר", הן מצד החודש (חודש אחד עשר) והן מצד היום וגילוי (יום אחד עשר)¹³, הן אחד עשר

(10) ס' השיחות תש"נ ח"א ע' 235 ואילך.

(11) ברכות כח, א. ושי"ג.

(12) ל' הכתוב – בדברים א, ב.

(13) ולהעיר מהשייכות חודש האחד עשר ל"ביום עשתי עשר יום (לחודש הראשון) נשיא לבני אשר" (נשא ז, עב) [להדעות שהשייכות דהנשיאים לחדשי השנה היא כסדרם בחנוכת המשכן (קה"י ערך אות יו"ד ערך י"ב

כפי שהוא נמשך אל המקבל (לבנה, חודש), והן כפי שהוא מצד המשפיע (חמה, יום)¹⁴. אבל כל זה הוא עדיין הדרגא דאחד עשר שבשייכות ובערך לעשר.

בזה גופא מגיעים לאח"ז לדרגא נעלית יותר – שנמצאים כבר לאחרי סיום העבודה של כל הבידורים, וכבר גם "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק לעמוד הכן לקבל את משיח צדקנו – השלימות דאחד עשר (שלגמרי שלא בערך לעשר), שפועל את החיבור ואיחוד דעשר (מצד ענינו הוא) ואחד עשר (מצד ענינו הוא) – כמרומו בכ"ב שבט: כ"ב הוא אחד עשר בכפליים (אחד עשר יום מהיום האחד עשר בחודש האחד עשר). זאת אומרת שבימי החודש עצמם – ישנם ב' פעמים אחד עשר (נוסף ע"כ שזהו בחודש האחד עשר). ויש לומר שזה מביע את תכלית השלימות של אחד עשר (התאחדות עשר עם אחד עשר), שגם בדרגת הגילויים ובדרגת המשפיע (יום) ישנו הן אחד עשר כמו שהוא מרומם את העשר (תחתונים), והן אחד עשר מצד עצמו, מצד עצם המשפיע – אחד עשר בטהרתו ממש, מצד עצמותו יתברך, וגם – חיבור שניהם יחד.

זאת אומרת, שלאחרי שישנה השלימות דעשר ואחד עשר (בחודש האחד עשר), שלימות העבודה של בני" למטה להמשיך בחי' אחד עשר בעשרת הדברות (שניתנו מלמעלה במתן תורה), נוסף עוד פעם שני' "אחד עשר

חדשים וי"ב שבטים. ובאות ש' ערך שבט. בני יששכר מאמרי חודש שבט מאמר א' בסופו). ויש לומר, שיום אחד עשר בחודש הראשון (ניסן) קשור עם התחלת הגילוי – "הלידה" – של בחי' אחד עשר (וראה שיחת שבת הגדול ערב י"א ניסן תשמ"ט (סה"ש ח"ב ע' 389 ואילך)), כידוע שבחודש ניסן היתה לידת עם ישראל (ראה יחזקאל טז. וראה תו"א ר"פ וארא. תו"ח שם צו, ב ואילך. סהמ"צ להצ"צ עז, סע"ב ואילך. ועוד); ויום אחד עשר בחודש אחד עשר קשור עם שלימות הגילוי של אחד עשר, באופן של נשיאות בגלוי.

(14) ראה סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 317-19.

הענינים ופרטים שלו (שהם בבחי' עשר, עשר כחות הנפש וכו') באופן ד"בך יברך ישראל, שישראל (כל יהודי וכל היהודים) מתברך בכל הברכות - ד"בך, בעצמותך.

ד. [. .] ויהי רצון - והוא העיקר מכל העיקרים - שכן תהי' לנו בפועל, ותיכף ומיד ממש, ובפרט בבואנו מכ"ב שבט, "בך יברך ישראל" - שבזכות ובשכר נשים צדקניות יגאלו כבר מיד כל בני ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

והקיצו ורננו שוכני עפר²⁰, ובתוכם - כ"ק מו"ח אדמו"ר ובתו הנפטרות, עם כל הצדיקים והצדקניות וכל הנשמות בכלל, וביחד עם כל היהודים שהינם כעת נשמות בגופים - לאריכות ימים ושנים טובות, נשמה בריאה בגוף בריא - עוברים, בלי שום הפסק כלל, לחיים נצחיים, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש, ולכל לראש - תיכף ומיד ממש בפשטות ממש²¹.

(20) ישע"י כו, יט.

(21) באור ליום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט, חילק כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א: "קובץ כ"ב שבט", פרוסת "לעקאח", שטר של חמש דולר (לתנו (או חילופו) לצדקה). ואולי הוא גם כנגד הג' קוים דתורה (הקובץ), עבודה ("לחמי לאישי", ודוגמתו - לעקאח), וגמ"ח (צדקה). ובמספר של חמש - ר"ת של שם הנפטרות. המו"ל.

יום מחורב¹² - הגילוי ד"בך" כנגד כ"ב אותיות התורה¹⁵.

ויש לומר שזה מביע את הדרגא העליונה שבתורה, כפי שהיא קשורה עם אחד עשר, ואחד עשר בכפליים (שהוא נעלה יותר מאחד עשר בלבד), שלמעלה מהתורה כפי שבאה באופן של עשרה (עשרת הדברות) - התורה כמו שהיא דבר אחד עם עצמותו יתברך, "אורייתא וקוב"ה כולא חד"¹⁶, כמרומז בהמספר דכ"ב אותיות "בך" - שקאי על הקב"ה ("בך בהקב"ה"¹⁷), עצמותו ית', בך בעצמותך¹⁸,

שע"י כ"ב אותיות התורה מתאחד יהודי עם "בך", עצמות א"ס ב"ה¹⁹. וזה נמשך בכל

(15) ראה שהש"ד פ"א, ד (קרבן לסופו): בך בכ"ב אותיות שכתבת לנו בתורה, ב' תריין כ' עשרין, הרי בך.

(16) תניא פ"ד ורפכ"ג בשם הזהר. וראה זהר ח"א כד, א. ח"ב ס, א. תקו"ז ת"ו (כא, ב). תכ"ב (סד, א). לקו"ת נצבים מו, ב. ועוד.

(17) שהש"ד שם.

(18) ראה אוה"ת (כרך ד) דרושים לסוכות ע' א'תשס. סה"מ תש"א ע' 94. תרפ"ח (תש"ח) ע' קסה (ע' 250). מלוקט ח"ג ע' רטו. וראה תו"א בשלח סד, סע"ב. שער האמונה ספנ"ו (צ, א). מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' שפד.

(19) ראה סה"מ תרפ"ח (תש"ח) ותש"א שבהערה הקודמת.

רק לצרף את המזלג אל המאכל ולפתוח את הפה

[. .] שעל ידי כל זה מגיעים אל ה"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", אל ה"שבת בשבתו", ובלשון התניא - שזה ע"י מעשינו ועבודתינו במשך שית אלפי שנין דהוי עלמא, ובמיוחד לאחר העבודה דיום השישי לאחר חצות, שאז יש את ה"טועמי' חיים זכו", שטועמים ממאכלי השבת,

שהמאכלים מונחים מוכנים, וצריכים רק מזלג וכפית, ו"טאפאָרו דא פלאָחו" - לצרף את המזלג או הכפית אל המאכל ולפתוח את הפה, לעשות ברכה ולאכול את המאכל. (תרגום חפשי משיחת ש"פ יתרו ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח

בזמן הזה נמצאים כל בני"י (גם הגדולים) במעמד ומצב של "טף" (לפני בר-מצוה), כיון שקיום המצוות בזמן הזה הוא בבחינת "ציונים" לעיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות לעתיד לבוא. ויה"ר - והוא העיקר - שבקרוב ממש תהי' ה"בר מצוה" דכל בני"י, עיקר ושלימות החיוב דקיום המצוות, כולל ובמיוחד המצוות התלויות בארץ, "כמצות רצונך", בארצנו הקדושה, "ארץ אשר גו' תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה", "תמיד", אפילו בזמן הגלות, ועאכו"כ כשהגלות עומדת להסתיים, ועד כדי כך שהעולם כולו כבר נע וזע לקבלת פני משיח צדקנו ("די וועלט טרייסלט זיך שוין אויף מקבל זיין פני משיח צדקנו") ובאופן שהתורה נותנת כח ומסייעת לקבל את הגילויים דימות המשיח.

(משיחת ליל ד' פ' יתרו, ט"ו בשבט ה'תנש"א - בעת ה"יחידות" - בלתי מוגה)

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא. ישראל רחמים בן חיה מושקא. ומענדל בן חיה מושקא. שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח'י רחל, עדינה בת ח'י רחל, מרים בת ח'י רחל, וצבי בן ח'י רחל שיחיו לזכות ר' ברוך אהרן בן ברוניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח'י רחל שיחיו

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

הכרזתו של משיח צדקנו על גג בית המקדש "הגיע זמן גאולתכם"

קטע משיחת ש"פ יתרו ה'תנש"א כפי שהוגהה ע"י כ"ק אד"ש מה"מ – ובשולחן הגליון (לאחרי הערות כ"ק אד"ש מה"מ) הוספנו מס' קטעים מההנחה (בלתי מוגה) ה'התוועדות זו שנדפסה ב"ראשי דברים" מההתוועדות וכן ב'התוועדות' תנש"א ח"ב

[. .] וכולם יחד, ביחד עם כל בני שבדורנו זה, נשמות בגופים – "קהל גדול ישו בו הנה", לארצנו הקדושה, "ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה"²,

– שלכן, גם לפני הגאולה יושבים בה בני לבטח, ללא פחד מזה ש"אומות העולם מתרעשים ומתבהלים" בגלל ש"מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה"³, כיון שהקב"ה "אומר להם (לישראל), בני, אל תתיירו כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . (וכופל הענין) אל תיראו, הגיע זמן גאולתכם"³, "מלך המשיח . . עומד על גג בית המקדש" והוא משמיע להם לישראל ואומר*** ענוים הגיע זמן גאולתכם"³ –

ובארצנו הקדושה גופא – לירושלים עיר הקודש, לבית המקדש⁴, ולקדש הקדשים***.

- 1 ירמ' לא, ז.
- 2 עקב יא, יב.
- 3 יל"ש ישע'י רמז תצט.
- 4 שבו יקיימו פרטי הציוויים שבסוף פרשתנו: "לא תעשון אתי אלהי כסף גו", "בא הזהיר על הכרובים

* החל ממזנו זה שנלחמים ברוח הטומאה. וברור, שמכל מלחמה זו לא יהי שום סבל לבני וליהדות, אלא "מלכיות מתגרות זו בזו", מלכיות דוקא. ובנוגע לבני" הרי אדרבה, הקב"ה אומר להם בני אל תתיירו ואל תתבהלו!! וכו'.

** ולהעיר, שבמאמר זה מודגש שביהמ"ק כבר בנוי ומוכן, הכתלים וגם הגג כו', ובאופן שראוי לעמידת אדם, ויתירה מזה – שראוי לעמידת מלך המשיח "מושיען של ישראל", שמצד גודל מעלתו (מלך) צ"ל מקום מכובד וחשוב. ואע"פ שענין זה נוגע לכשיבוא משיח צדקנו ברגע הבא, הרי המדרש מספר זאת כבר עתה, ומאמתל ושלשום, משום

שידיעת הענין נוגעת עוד לפני ביאתו. (***) וכל זה – במעמד ומצב שלפני הגאולה, שלכן, יש צורך בהכרזתו של מלך המשיח מגג ביהמ"ק. (****) ויש להוסיף ולהעיר מהשייכות דכל העולם לקודש הקדשים - שבקדש הקדשים נמצאת "אבן שתי", ש"ממנה הושתת העולם", ומזה מובן שכל העולם כולו בקדש הקדשים. [כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה להשי"ק שי לנגן "יהי רצון כו' שיבנה בית המקדש"].

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

הראשי-תיבות ד"מיד"

ובהדגשה יתירה – מכיון שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, ובפרט בזמן האחרון, כמדובר כמ"פ שסיימו כבר הכל וכעת צריך רק להתכונן לגאולה בפועל - הגילוי דבחי' עשירי (שירה העשירית¹ וכו'), יחד עם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "אנת הוא חד", גילוי עצמותו יתברך למטה, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, הקשור עם משה רבינו - "גואל ראשון הוא גואל אחרון"².

ובפרט ע"פ המדובר כמ"פ הראשי-תיבות בדרך אפשר של "מיד" – משה, ישראל (הבעש"ט), דוד מלכא-משיחא, היינו שהדור הראשון דמתן-תורה (דורו של משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה ע"י דוד מלכא משיחא), ע"י גילוי החסידות דהבעש"ט ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו, אשר לכשיפוצו מעינותיך חוצה "אתי מר" דא מלכא משיחא³.

ויש לומר, שבהתאם לתוכן תיבת "מיד", צריך לומר שג' האותיות קשורים לא עם ג' זמנים שונים (משה בדורו, ישראל הבעש"ט בדורו, ודוד מלכא משיחא בדורו), אלא באים כולם יחד בסמיכות מממ⁴ ("מיד") בכל דור ודור ובכל זמן וזמן. כמרומז גם בזה ש"מיד" הוא גם ר"ת "משה, יהושע, דורם", ששלשתם היו בדור אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – שבאותו הדור ישנו הגילוי דשלשתם – מ' (ר"ת משיח⁵), י' (ר"ת דב' שמותיו דכ"ק מו"ח אדמו"ר) וד' (דורם): יחד עם המשה שבדורנו (כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו), בחי' עשר (עשירי בשבט), כולל גם הגילוי דתורת החסידות (מעניות הבעש"ט) על ידו, ישנו גם הגילוי דבחי' אחד-עשר, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", דוד מלכא משיחא.

(משיחת ש"פ יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית)

- 1) מכילתא בשלח טו, א.
- 2) ראה שמור"ר פ"ב, ד. שם, ו. זח"א רנג, א. שער נבוכים): באותיות נפרדות; באותיות מחוברות זו לזו.
- 3) אגה"ק הידועה דהבעש"ט – כתר שם טוב בתחלתו. (5) להעיר שמנחם שמו (סנהדרין צח, ב).

זכות קדימה לנשים בתורה חדשה שילמד משיח

מסופר בפרשתנו אודות קדימת הנשים ב(הכנות ל)מ"ת – "כה תאמר לבית יעקב¹, אלו הנשים"², ורק אח"כ "ותגיד לבני ישראל", האנשים. ומהטעמים לזה – לפי ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים"³, ומכיון שהגאולה ממצרים היא בשביל מ"ת, כמ"ש⁴ "בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה", לכן,

- 1) יט, ג.
- 2) מכילתא ופרש"י עה"פ. וראה בארוכה לקו"ש השבועי [לקו"ש חל"א ע' 93 ואילך].
- 3) סוטה יא, ב.
- 4) שמות ג, יב.

קדמו הנשים (שבזכותן יצאו ממצרים) למ"ת.

ועד"ז י"ל גם בנוגע ל"תורה חדשה מאתי תצא" העתידה – שמכיון ש"אין הדורות נגאלין אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור"5 ("כימי צאתך מארץ מצרים"6), תהי' להן קדימה גם בנוגע ל"תורה חדשה" שילמד משיח צדקנו לאחר הגאולה מגלות זה האחרון.

(משיחות ש"פ יתרו, כ"ב שבט ה'תשמ"ט - מוגה)

(5) יל"ש רות רמז תרו (בסופו).
 (6) ובפרט ע"פ הידוע שדור האחרון (דורנו זה) הוא הקדמה כ. ל"ת וסה"ל שמות ג, ד).

אחרי כ"ב שבט נפעל השלב האחרון בהכנת העולם להגאולה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל

כשם שבגאולת מצרים, אמרו חז"ל¹ ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", כמו"כ הוא גם בנוגע להגאולה העתידה לבוא (שעלי' כתוב² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"), שתהי' בשכר ובזכות נשים צדקניות שבאותו הדור, כמארז"ל³ "אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט ע"פ המבואר בכתבי האר"ז⁴ שדור האחרון בגלות הוא גלגול של דור יוצאי מצרים.

שזהו א' מהטעמים⁵ להשתדלותו המיוחדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחינוך והדרכה דנשי ובנות ישראל, בכל עניני היהדות, תורה ומצוותי', כולל – בלימוד תורת החסידות והפצת המעינות חוצה – כי להיותו דור האחרון גלגול והדור הראשון לגאולה, נוגעת אז עוד יותר עבודתן של נשי ובנות ישראל, שבזכותן תבוא הגאולה.

אם הדברים אמורים בנוגע לכל נשי ובנות ישראל, עאכו"כ בנוגע לבתו של נשיא דורנו עצמו, שנתחנכה על-ידי נשיא דורנו וכו'. ואף לאחרי הסתלקותה השפעתה ממשיתה, ובפרט שכו"כ מבנות ישראל, נקראות על שמה, וע"י הנהגתן משמשות דוגמא חי', כנשמות חיים בגופים חיים⁶, שהן התחנכו לפי רוחה וע"פ הוראותי', ובדוגמתה (כבתו של נשיא דורנו).

עפ"ז יש לומר הטעם לכך שאחרי כ"ב שבט (יום הסתלקותה של בתו) נפעל השלב האחרון בהכנת העולם (כדירה לו יתברך בתחוננים) להגאולה, כי שלימות ענין זה נעשה ע"י ובשכר נשי ובנות ישראל.

(משיחות ש"פ יתרו, כ' שבט, וליל יום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מוגה תרגום מאידית)

(1) סוטה יא, ריש ע"ב. שמו"ר פ"א, יב. וראה הליקוטים שמות ג, ד.

(2) במדב"ר פ"ג, ו. ראה "קובץ כ"ב שבט" (שחולק באור לכ"ב שבט כדלקמן הערה 122) ע' 32 ואילך (לעיל ע' 183 ואילך).

(3) יל"ש רות רמז תרו בסופו (ממדרש זוטא רות).

(4) שער הגלגולים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר

(5) להעיר ממאחז"ל (תענית ה, ב): יעקב אבינו לא מת... מה זרעו בחיים אף הוא בחיים.

לא להתבייש מהמלעיגים על האמונה במשיח

מבואר בדרושי חסידות בכ"מ¹ בנוגע לענוותנותו של משה רבינו, "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה"² [אפילו מנכרי³], שעיקרה – בראותו אשר בעקבות משיחא יהי' דור יתום שהשגתו באלקות והעבודה דמוח ולב לא תהי' נחשבת כלל לגבי דורו של משה רבינו, ואעפ"כ, יעמדו בנסיון ויקיימו תומ"צ בפועל ממש, מבלי להתפעל מכל המניעות והעיכובים שיהיו אצלם מצד הסביבה כו' – כלפי דור זה היתה עיקר ענוותנותו של משה רבינו.

וכפי שרואים אמנם בפועל ממש את גודל הקשיים והנסיונות שבדורנו זה, ובמיוחד – הנסיון ד"לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים"⁴.

ועאכו"כ כאשר ה"מלעיגים" הם (לא מאומות-העולם, אלא) מבנ"י עצמם, ולא עוד, אלא מיהודים כאלו אשר בשאר ענינים הם שומרי תומ"צ, ובכל זאת "מלעיגים" הם על האמונה במשיח צדקנו ובביאת משיח צדקנו, ועד שלמטרה זו מנצלים הם עניני תורה כו' (היפך ד"סם חיים"⁵) – שאז הנסיון ד"לא יתבייש" גדול יותר.

ואעפ"כ, עומדים בנסיון זה, ומקיימים את הציווי ד"אל יתבייש" – אף שמצד טבעו של אדם צריך להתעורר איזה רגש של בושה, שכן, בינתיים, "עד יצא כנוגה צדקו"⁶, באופן גלוי לעיני כל, הרי סוכ"ס גרמו לו ענין של בושה [ענין ע"פ תורה, א' מחמשת החיובים דמזיק – "בושת"⁷], ומ"מ, אינו מתבייש מפני המלעיגים, אלא מוסיף בכל עניני העבודה ביתר שאת וביתר עוז.

ופשוט, שאין מה להתייחס אליהם כלל וכלל; [. . .] ומה שמזכירים עכ"פ אודות ענין זה – הרי זה אך ורק מפני שישנם כאלו שעדיין לא פעלו על עצמם שלא להתבייש מפני המלעיגים, ולכן יש צורך להבהיר להם שפשוט... חבל על הזמן לחשוב אודות ה"מלעיגים", שהרי צריכים לנצל כל רגע ורגע עבור לימוד התורה, וכן עבור התעסקות בגמילות-חסדים מתוך אהבת ישראל, שהרי "כל האומר אין לי אלא תורה, אפילו תורה אין לו"⁸, אלא צריך להיות תורה וגמ"ח⁹.

ובאתי בזה באזהרה שלא יפרשו שכוונתי היתה לפלוני, חוג פלוני וכו', וכל מי שיפרש באופן מסויים – ידעו הכל שזהו "שקר מוחלט"!

וכאמור, אין מדברים אלא ליהודים שהולכים בדרך שהורונו רבותינו נשיאינו, אשר עי"ז זוכים לכל ברכותיו של הקב"ה, מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה, וגם – הגדושה, כמ"ש בסידורו של הבעש"ט.

(משיחות ש"פ יתרו ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

(1) תו"ח שמות סד, ב. סה"מ קונטרסים ח"א נג, ב (ס"ג).

(2) ואלך. סה"מ ה'תש"י ע' 237.

(3) בהעלותך יב, ג.

(4) ד"ה ויספו ענוים ה' שמחה – סה"מ תקס"ב ע' נא. וראה ד"ה זה שיל' לאחרונה עם שניונים גירסאות וכו' (כ"פ תשמ"ה).

(5) רמב"ם ריש הל' חובל ומזיק.

(6) יבמות קט, ב.

(7) לקו"ת ויקרא ה, רע"א. וראה לקו"ש ח"ה ע' 429 הע' 18.

(8) רמ"א ושו"ע אדה"ז או"ח בתחלתו (ובמהדור"ק